

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2025/925

z dnia 7 maja 2025 r.

w sprawie instrumentu na rzecz rozwoju i wzrostu regionów przygranicznych (BRIDGEforEU)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 175 akapit trzeci,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinie Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby osiągnąć cele, o których mowa w art. 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), art. 175 akapit trzeci TFUE przewiduje możliwość podjęcia działań szczególnych poza funduszami, o których mowa w art. 175 akapit pierwszy TFUE. Do realizacji celów, o których mowa w art. 174 TFUE, przyczynia się ponadto współpraca terytorialna. Należy zatem przyjąć środki niezbędne do poprawy warunków realizacji działań w zakresie współpracy terytorialnej.
- (2) W art. 174 akapit trzeci TFUE uznano, że regiony transgraniczne borykają się z pewnymi wyzwaniami, i przewidziano, że Unia poświęca tym regionom szczególną uwagę przy rozwijaniu i prowadzeniu działań służących wzmocnieniu jej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej.
- (3) W komunikacie Komisji z dnia 20 września 2017 r. pt. „Zwiększanie wzrostu gospodarczego i spójności w regionach przygranicznych UE” uznano dotychczasowe postępy w przekształcaniu takich regionów z przeważnie peryferyjnych obszarów w obszary wzrostu gospodarczego i coraz większych możliwości, ale jednocześnie zwrócono uwagę na bariery prawne i innego rodzaju bariery, które utrzymują się w tych regionach, w szczególności bariery związane ze świadczeniami zdrowotnymi, regulacją rynku pracy, podatkami i rozwojem działalności gospodarczej, a także bariery związane z różnicami w krajowych uregulowaniach prawnych i kulturze administracyjnej. Ani finansowanie w ramach Europejskiej współpracy terytorialnej, udzielane w szczególności w kontekście programów „Interreg” ustanowionych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1059 ⁽⁴⁾, ani instytucjonalne wsparcie współpracy ze strony europejskich ugrupowań współpracy terytorialnej (EUWT) ustanowionych rozporządzeniem (WE) nr 1082/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾ lub w ramach inicjatywy „b-solutions” zapoczątkowanej przez Komisję w 2018 r., nie są wystarczające do usunięcia niektórych barier administracyjnych i prawnych, które utrudniają skuteczną współpracę.
- (4) Regiony transgraniczne są narażone na nieproporcjonalnie poważniejsze skutki sytuacji kryzysowych. Podczas pandemii COVID-19 działania państw członkowskich związane z granicami wywarły na regiony transgraniczne negatywny wpływ gospodarczy, który pod względem spadku PKB był ponad dwukrotnie większy niż średni wpływ na wszystkie regiony Unii. Doświadczenie to wzmacnia potrzebę zapewnienia środków umożliwiających podejmowanie działań wobec barier transgranicznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 440 z 6.12.2018, s. 124, i Dz.U. C, C/2024/4060, 12.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2024/4060/oj>.

⁽²⁾ Dz.U. C 86 z 7.3.2019, s. 165, i Dz.U. C, C/2023/1326, 22.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2023/1326/oj>.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 24 marca 2025 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2025 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1059 z dnia 24 czerwca 2021 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących celu „Europejska współpraca terytorialna” (Interreg) wspieranego w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz instrumentów finansowania zewnętrznego (Dz.U. L 231 z 30.6.2021, s. 94, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1059/oj>).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1082/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT) (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2006/1082/oj>).

- (5) Państwom członkowskim trudno jest samodzielnie rozwiązać problem barier i rozbieżności natury prawnej lub administracyjnej, które występują na wewnętrznych granicach Unii i mogą zakłócić interakcje transgraniczne i rozwój regionów transgranicznych. W związku z tym należy ułatwić znalezienie sposobu usunięcia tych barier poprzez wprowadzenie na zasadzie pilotażowej jasnych i kompleksowych ram na poziomie Unii, które umożliwią państwom członkowskim współpracę i koordynację działań. Korzystanie z ram ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu powinno być dla państw członkowskich nieobowiązkowe.
- (6) W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się na korzystanie z tych ram, powinny być zobowiązane do stosowania wspólnych standardów.
- (7) W badaniu europejskiej oceny wartości dodanej przeprowadzonym przez Biuro Analiz Parlamentu Europejskiego na podstawie danych z lat 2014–2019 stwierdzono, że usunięcie barier transgranicznych przyniesie istotne korzyści dla regionów przygranicznych NUTS 3 i dla całej gospodarki Unii. Dokładniej rzecz ujmując, całkowita korzyść w postaci wartości dodanej brutto (WDB) wynikająca z usunięcia wszystkich barier prawnych i administracyjnych wynosiłaby około 457 mld EUR rocznie, co stanowi 3,8 % całkowitej WDB UE w 2019 r. Usunięcie 20 % barier transgranicznych we wszystkich regionach przygranicznych przyniosłoby całkowitą korzyść w postaci WDB w wysokości 123 mld EUR rocznie, co stanowi około 1 % całkowitej WDB UE w 2019 r., a także korzyść pod względem zatrudnienia w postaci miliona miejsc pracy, co stanowi około 0,5 % całkowitego zatrudnienia w skali Unii.
- (8) Mimo że w niektórych regionach Unii istnieje już szereg narzędzi prawnych na poziomie międzyrządowym, krajowym, regionalnym i lokalnym służących usuwaniu barier transgranicznych, narzędzia te nie obejmują wszystkich regionów przygranicznych w Unii; niekoniecznie też rozwiązują one w spójny sposób problemy związane z rozwojem i wzmacnianiem spójności terytorialnej. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia istniejące narzędzia poprzez ustanowienie na mocy prawa Unii dodatkowych ram, które obejmują narzędzie ułatwiające działania transgraniczne.
- (9) Aby ułatwić rozpatrywanie spraw dotyczących barier transgranicznych, państwa członkowskie, które zdecydowały się na stosowanie tych ram, powinny utworzyć co najmniej jeden transgraniczny punkt koordynujący, odpowiedzialny za jeden lub większą liczbę regionów przygranicznych tych państw członkowskich. Takie transgraniczne punkty koordynujące powinny być odpowiedzialne za przyjmowanie wniosków w sprawach transgranicznych i informowanie inicjatorów. Transgraniczne punkty koordynujące powinny współpracować z Komisją i wspierać jej rolę koordynacyjną. Państwa członkowskie powinny zdecydować, zgodnie ze swoimi uregulowaniami prawnymi, administracyjnymi i instytucjonalnymi, czy transgranicznemu punktowi koordynującemu należy powierzyć dodatkowe zadania, takie jak rozpatrywanie wniosków w sprawach transgranicznych, czy też zadaniami tymi powinien zajmować się właściwy organ.
- (10) W przypadku gdy państwo członkowskie nie tworzy transgranicznego punktu koordynującego, powinno przekazać Komisji informacje na temat odpowiedniego organu. Transgraniczny punkt koordynujący z sąsiadującego państwa członkowskiego rozpatrujący wniosek w sprawie transgranicznej powinien mieć możliwość kontaktowania się z tym odpowiednim organem i przekazywania mu informacji. W przypadku gdy transgraniczny punkt koordynujący sąsiadującego państwa członkowskiego rozpatrujący wniosek w sprawie transgranicznej kontaktuje się z odpowiednim organem lub przekazuje mu informacje, nie powinno to na mocy niniejszego rozporządzenia nakładać na odpowiedni organ obowiązku usunięcia bariery transgranicznej. W szczególności organ ten nie powinien być zobowiązany do zbadania wniosku ani do udzielenia odpowiedzi inicjatorowi.
- (11) Aby wspierać ustanawianie transgranicznych punktów koordynujących, państwa członkowskie mogą zdecydować o przydzieleniu zasobów Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach programów Interreg na podstawie art. 14 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (UE) 2021/1059 oraz, stosownie do przypadku, zasobów Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego lub Funduszu Spójności w ramach celu „Inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu” na podstawie art. 3 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1058 ⁽⁶⁾.
- (12) Stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania przepisów prawa krajowego oraz umów międzynarodowych między państwami członkowskimi przewidujących równoważne procedury.
- (13) Mimo że regiony przygraniczne położone przy granicach morskich mają inny charakter niż regiony przygraniczne położone przy granicach lądowych ze względu na bardziej ograniczone możliwości interakcji transgranicznych, niniejsze rozporządzenie powinno mieć również do nich zastosowanie. W przypadku gdy państwo członkowskie ma zarówno granice lądowe, jak i morskie z innymi państwami członkowskimi i decyduje się na utworzenie co najmniej jednego transgranicznego punktu koordynującego, nie powinno być zobowiązane do utworzenia transgranicznego punktu koordynującego dla granicy morskiej współdzielonej z innym państwem członkowskim.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1058 z dnia 24 czerwca 2021 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności (Dz.U. L 231 z 30.6.2021, s. 60, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1058/oj>).

Państwa członkowskie, które mają jedynie granice morskie z innymi państwami członkowskimi, nie powinny być zobowiązane do utworzenia transgranicznego punktu koordynującego ani do przekazywania Komisji informacji na temat odpowiedniego organu ani informacji wymaganych w załączniku.

- (14) Mimo iż niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do barier transgranicznych w regionach przygranicznych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia równoważnych uregulowań proceduralnych na mocy prawa krajowego w celu identyfikowania i usuwania transgranicznych barier prawnych i administracyjnych w ramach współpracy z państwami trzecimi.
- (15) Na poziomie Unii istnieje szereg pozasądowych narzędzi monitorowania i egzekwowania prawa Unii, w szczególności narzędzi związanych z jednolitym rynkiem, takich jak SOLVIT⁽⁷⁾. Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla takich narzędzi. Ramy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie wyłącznie do barier transgranicznych wynikających z przepisów ustawowych lub administracyjnych lub z przyjętych praktyk, w tym takich przepisów lub praktyk, które dotyczą stosowania prawa Unii w sposób prawidłowy, lecz rozbieżny, co może prowadzić do niezamierzonych utrudnień w planowaniu lub wdrażaniu transgranicznych usług publicznych lub infrastruktury. Przypadki, w których doszło do potencjalnego naruszenia prawa Unii przez organ publiczny w państwie członkowskim, nie powinny podlegać ramom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu. Niniejsze rozporządzenie pozostaje również bez uszczerbku dla mechanizmów koordynacji ustanowionych w zakresie zabezpieczenia społecznego lub opodatkowania.
- (16) Aby zidentyfikować ewentualne bariery transgraniczne objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, należy zdefiniować sytuacje, które stanowią interakcje transgraniczne. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem mieć zastosowanie do infrastruktury służącej działalności transgranicznej oraz do transgranicznych usług publicznych. Na infrastrukturę potrzebną do prowadzenia działalności transgranicznej mogą mieć wpływ bariery transgraniczne, na przykład w sytuacji gdy istnieją różne normy techniczne dla budynków lub pojazdów, w tym dla związanego z nimi wyposażenia. Transgraniczne usługi publiczne świadczone są w perspektywie długoterminowej i mają na celu przynoszenie korzyści ogółowi społeczeństwa lub konkretnej grupie docelowej w regionie przygranicznym, w którym dana usługa jest świadczona, przyczyniając się w ten sposób do poprawy warunków życia i spójności terytorialnej w tych regionach.
- (17) Wniosek w sprawie transgranicznej powinien być składany przez inicjatora będącego podmiotem prywatnym lub publicznym. Aby ułatwić rozpatrywanie wniosków w sprawach transgranicznych i aby utworzyć sieć organów krajowych, które będą mogły współpracować ze sobą przy wdrażaniu niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość utworzenia co najmniej jednego transgranicznego punktu koordynującego na poziomie krajowym lub regionalnym. Co najmniej dwa sąsiadujące państwa członkowskie powinny również mieć możliwość utworzenia wspólnego transgranicznego punktu koordynującego dla jednego lub większej liczby ich regionów transgranicznych.
- (18) Państwo członkowskie powinno mieć możliwość utworzenia transgranicznego punktu koordynującego jako części istniejącego organu, podmiotu prawa publicznego lub stałej jednostki, niezależnie od tego, czy ten organ, podmiot lub jednostka mają osobowość prawną, w szczególności poprzez powierzenie im zadań transgranicznego punktu koordynującego, lub jako oddzielnego organu, podmiotu prawa publicznego lub stałej jednostki. Takimi organami, podmiotami i jednostkami mogłyby być, na przykład: komitety lub komisje ds. współpracy transgranicznej, ustanowione w ramach współpracy dwustronnej lub układów o przyjaźni; międzyrządowe komisje ds. współpracy transgranicznej lub ich sekretariaty; rady, sekretariaty lub sekretariaty generalne, ustanowione w ramach międzynarodowych porozumień o współpracy; krajowe urzędy koordynujące, krajowe ośrodki lub punkty kontaktowe lub podobne struktury utworzone w ramach innych sektorowych polityk europejskich; oraz instytucje programu Interreg i europejskie ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT).
- (19) Aby ustanowić wspólne dla wszystkich transgranicznych punktów koordynujących uregulowania dotyczące rozpatrywania wniosków w sprawach transgranicznych, należy określić zadania transgranicznych punktów koordynujących. Transgraniczny punkt koordynujący powinien działać jako punkt kompleksowej obsługi dla inicjatorów i powinien być dla inicjatora jedynym punktem kontaktowym. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by dane kontaktowe transgranicznych punktów koordynujących były podane do wiadomości publicznej, widoczne i dostępne. Aby umożliwić monitorowanie wyników spraw transgranicznych oraz zwiększyć przejrzystość w zakresie usuwania barier transgranicznych, transgraniczne punkty koordynujące powinny być również odpowiedzialne za przekazywanie informacji Komisji. Ponadto niniejsze rozporządzenie powinno określać obowiązki w zakresie koordynacji, współpracy i wymiany informacji między poszczególnymi transgranicznymi punktami koordynującymi w obrębie jednego państwa członkowskiego oraz między transgranicznymi punktami koordynującymi sąsiadujących państw członkowskich.

(7) Zalecenie Komisji 2013/461/UE z dnia 17 września 2013 r. w sprawie zasad regulujących SOLVIT (Dz.U. L 249 z 19.9.2013, s. 10, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2013/461/oj>).

- (20) Inicjator powinien mieć możliwość złożenia wniosku w sprawie transgranicznej tylko w przypadku, gdy dana bariera dotyczy granicy, dla której utworzono co najmniej jeden transgraniczny punkt koordynujący. Wniosek w sprawie transgranicznej powinien być składany przez inicjatora tylko raz. W przypadku gdy inny inicjator w innym państwie członkowskim również złożył wniosek w sprawie transgranicznej dotyczący tej samej bariery transgranicznej, transgraniczne punkty koordynujące tych państw członkowskich powinny współpracować ze sobą, aby uniknąć równoległych postępowań dotyczących tej samej bariery transgranicznej.
- (21) Złożoność mającego zastosowanie prawa krajowego może utrudniać wskazanie konkretnego przepisu, który stanowi barierę transgraniczną. Na podstawie doświadczenia związanego z inicjatywą „b-solutions” inicjator powinien zatem jedynie opisać sytuację i problem wymagający rozwiązania.
- (22) Aby ustanowić uregulowania proceduralne zapewniające inicjatorowi wniosku w sprawie transgranicznej pewność prawa, transgraniczny punkt koordynujący powinien ocenić wniosek w sprawie transgranicznej i odpowiedzieć inicjatorowi w rozsądnym terminie, który powinien zasadniczo odpowiadać terminowi przewidzianemu w prawie krajowym. W przypadku gdy prawo krajowe nie przewiduje standardowego terminu rozpatrzenia równoważnego wniosku, w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć odpowiednie terminy. Bieg tych terminów powinien rozpoczynać się w dniu wpływu wniosku w sprawie transgranicznej lub zmienionego wniosku w sprawie transgranicznej, w tym w przypadkach gdy sprawa została przekazana przez inny transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ.
- (23) Analiza wniosku w sprawie transgranicznej może zakończyć się stwierdzeniem, że bariera transgraniczna nie istnieje. W takim przypadku sprawa transgraniczna powinna zostać umorzona.
- (24) Po potwierdzeniu, że bariera transgraniczna istnieje, państwa członkowskie powinny mieć swobodę wyboru odpowiedniego narzędzia w celu usunięcia bariery transgranicznej w danym regionie transgranicznym. W tym celu państwa członkowskie powinny mieć możliwość działania w oparciu o dowolne obowiązujące umowy międzynarodowe lub inne procedury obowiązujące na mocy przepisów danego państwa członkowskiego. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że dostępne instrumenty nie pozwalają mu na usunięcie danej bariery transgranicznej, powinno mieć możliwość utworzenia w tym celu mechanizmów *ad hoc*. Powinna istnieć możliwość utworzenia takiego mechanizmu indywidualnie albo – w razie potrzeby i za jego zgodą – wspólnie z sąsiadującym państwem członkowskim. Państwa członkowskie powinny uzasadnić zrealizowane etapy oceny oraz wskazać dostępne środki odwoławcze, w tym w przypadkach gdy uznają, że domniemana bariera wskazana we wniosku w sprawie transgranicznej nie jest objęta zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (25) Ponadto transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ powinny mieć możliwość korzystania z narzędzia ułatwiającego działania transgraniczne. Ponieważ wynik postępowania może się nieco różnić w zależności od tego, czy ewentualna transgraniczna bariera ma charakter administracyjny czy ustawowy, należy to uwzględnić w ramach narzędzia ułatwiającego działania transgraniczne. W przypadku gdy transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ zdecydują o usunięciu bariery transgranicznej zidentyfikowanej za pomocą narzędzia ułatwiającego działania transgraniczne, konieczna może być koordynacja z sąsiadującym państwem członkowskim. Jeżeli zarówno dane państwo członkowskie, jak i sąsiadujące państwo członkowskie są gotowe zainicjować niezbędną procedurę ustawodawczą lub zmienić swoje przepisy lub praktyki administracyjne, taka koordynacja może przyjąć formę wspólnego komitetu złożonego z przedstawicieli właściwych organów i transgranicznych punktów koordynujących z tych państw członkowskich.
- (26) Aby zapewnić skuteczne uregulowania proceduralne rozpatrywania wniosków w sprawach transgranicznych, w niniejszym rozporządzeniu należy określić niezbędne etapy proceduralne, niezależnie od tego, czy dana bariera ma charakter administracyjny czy ustawowy. Istnienie odmiennych systemów prawnych w sąsiadujących państwach członkowskich może skutkować sytuacją, w której dana bariera transgraniczna wynika w jednym państwie członkowskim z przepisu administracyjnego lub praktyki administracyjnej, a w drugim – z przepisu ustawowego. Każde państwo członkowskie powinno zatem decydować o zastosowaniu odpowiedniej procedury zgodnie z jego własnym systemem prawnym. Sąsiadujące państwa członkowskie powinny w jak największym stopniu koordynować swoje odpowiednie postępowania. W przypadku zajęcia ostatecznego stanowiska w sprawie, stanowisko to należy przekazać inicjatorowi wraz z uzasadnieniem.
- (27) Niniejsze rozporządzenie nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku usunięcia bariery transgranicznej.
- (28) Komisji należy powierzyć zadania istotne z punktu widzenia monitorowania stosowania niniejszego rozporządzenia na poziomie Unii oraz udzielania wsparcia państwom członkowskim, w tym budowania zdolności. Komisja powinna w szczególności wspierać transgraniczne punkty koordynujące poprzez promowanie wymiany doświadczeń między tymi punktami koordynującymi. W ramach tego wsparcia należy również umożliwić korzystanie z narzędzi opartych na pomocy technicznej, takich jak inicjatywa „b-solutions”.

- (29) Aby umożliwić kształtowanie polityki w oparciu o dowody, Komisja powinna dokonać przeglądu wdrażania niniejszego rozporządzenia i przedłożyć sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komitetowi Regionów i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu. Aby zapewnić zgromadzenie wystarczających danych dotyczących stosowania niniejszego rozporządzenia i narzędzia ułatwiającego działania transgraniczne, sprawozdanie to należy przedłożyć pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.
- (30) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych, jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) i nie wpływa negatywnie na żadne z tych praw podstawowych. Ponieważ celem rozporządzenia jest usunięcie barier transgranicznych, może ono wspierać prawo dostępu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, o którym mowa w art. 36 Karty, oraz wolność prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 16 Karty. Szeroki zakres takich usług może również sprzyjać dostępowi do ochrony zdrowia, o którym mowa w art. 35 Karty. W ogólniejszym ujęciu, ponieważ jest bardzo prawdopodobne, że transgraniczne usługi transportu publicznego zostaną usprawnione dzięki narzędziu ułatwiającemu działania transgraniczne, niniejsze rozporządzenie może również wpłynąć pozytywnie na swobodę przemieszczania się i pobytu, o którym mowa w art. 45 Karty.
- (31) Dotychczasowe doświadczenia pokazują, że państwa członkowskie podejmują pojedyncze, dwustronne, a nawet wielostronne inicjatywy służące usuwaniu barier transgranicznych o charakterze prawnym. Narzędzia te nie zostały jednak ustanowione we wszystkich państwach członkowskich lub nie dotyczą wszystkich granic danego państwa członkowskiego. Ponadto, ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na transgraniczny charakter barier cele te można lepiej osiągnąć na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej.
- (32) Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów. Stosowanie narzędzia ułatwiającego działania transgraniczne na podstawie niniejszego rozporządzenia jest dla państw członkowskich nieobowiązkowe. Państwo członkowskie powinno zdecydować, czy na danej granicy z co najmniej jednym sąsiadującym państwem członkowskim będzie stosowało w celu usunięcia barier transgranicznych istniejące narzędzia ustanowione już na poziomie krajowym lub we współpracy z co najmniej jednym sąsiadującym państwem członkowskim. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza zatem poza to, co jest konieczne do ułatwienia współpracy w regionach transgranicznych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się ramy mające na celu ułatwienie identyfikowania i usuwania barier transgranicznych, które utrudniają tworzenie i funkcjonowanie infrastruktury niezbędnej do prowadzenia publicznej lub prywatnej działalności transgranicznej lub do świadczenia w danym regionie transgranicznym transgranicznej usługi publicznej, która sprzyja spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w tym regionie transgranicznym.
2. Ramy, o których mowa w ust. 1, przewidują możliwość wszczęcia postępowania w sprawie bariery transgranicznej w państwie członkowskim, które zdecyduje się na utworzenie transgranicznego punktu koordynującego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
3. W niniejszym rozporządzeniu określa się również przepisy dotyczące:
 - a) organizacji oraz zadań transgranicznych punktów koordynujących w państwach członkowskich; oraz
 - b) zadań Komisji w zakresie koordynacji.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do barier transgranicznych w regionach przygranicznych położonych przy granicach lądowych lub morskich sąsiadujących państw członkowskich.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do barier transgranicznych w regionach położonych przy granicach między państwami członkowskimi a państwami trzecimi.
3. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla innych aktów prawnych Unii, w szczególności mających zastosowanie do pozasądowego rozstrzygania kwestii prawnych wynikających z barier transgranicznych i dotyczących prawidłowej wykładni lub prawidłowego wdrożenia prawa Unii.

Pozostaje ono również bez uszczerbku dla mechanizmów koordynacji ustanowionych w zakresie zabezpieczenia społecznego lub opodatkowania.

4. Bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji Unii i jej państw członkowskich państwa członkowskie mogą:
 - a) ustanawiać na mocy prawa krajowego procedury służące usuwaniu barier transgranicznych; oraz
 - b) zawierać nowe umowy międzynarodowe i zmieniać istniejące umowy przewidujące takie procedury.

Państwa członkowskie mogą również tworzyć mechanizmy *ad hoc*.

Artykuł 3

Definicje

1. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:
 - 1) „interakcja transgraniczna” oznacza:
 - a) infrastrukturę niezbędną do prowadzenia publicznej lub prywatnej działalności transgranicznej; lub
 - b) tworzenie, funkcjonowanie lub świadczenie transgranicznej usługi publicznej w regionie transgranicznym;
 - 2) „bariera transgraniczna” oznacza przepis ustawowy lub administracyjny w państwie członkowskim, lub praktykę administracyjną organu publicznego w państwie członkowskim, które mogą mieć negatywny wpływ na interakcję transgraniczną, a tym samym na rozwój regionu transgranicznego, i które nie stanowią potencjalnego naruszenia prawa Unii;
 - 3) „właściwy organ” oznacza organ na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym, który jest uprawniony do przyjmowania prawnie wiążących i możliwych do wyegzekwowania aktów w państwie członkowskim, które utworzyło co najmniej jeden transgraniczny punkt koordynujący;
 - 4) „wniosek w sprawie transgranicznej” oznacza dokument, który został sporządzony przez jednego lub większą liczbę inicjatorów i złożony do transgranicznego punktu koordynującego;
 - 5) „transgraniczna usługa publiczna” oznacza działalność, która jest prowadzona w interesie publicznym w celu świadczenia usługi w regionach przygranicznych położonych po różnych stronach granic co najmniej jednego sąsiadującego państwa członkowskiego lub w celu rozwiązywania wspólnych problemów lub wykorzystania potencjału rozwoju takich regionów, oraz która wspiera spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną w danym regionie transgranicznym;
 - 6) „inicjator” oznacza podmiot prywatny lub publiczny uczestniczący w świadczeniu, działaniu, tworzeniu lub funkcjonowaniu transgranicznej usługi publicznej lub infrastruktury na granicy, dla którego utworzono co najmniej jeden transgraniczny punkt koordynujący;
 - 7) „odpowiedni organ” oznacza organ, podmiot prawa publicznego lub stałą jednostkę w państwie członkowskim nieposiadającym transgranicznego punktu koordynującego, z którym to organem, podmiotem prawa publicznego lub stałą jednostką transgraniczny punkt koordynujący z sąsiadującego państwa członkowskiego może się skontaktować w sprawie wniosku w sprawie transgranicznej.

2. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia odniesienie do „właściwego organu” obejmuje również sytuacje, w których w tym samym państwie członkowskim istnieje więcej niż jeden właściwy organ lub należy przeprowadzić konsultacje z więcej niż jednym organem.

3. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia termin „bariera transgraniczna” obejmuje jedną barierę transgraniczną, której dotyczy wniosek w sprawie transgranicznej, lub większą liczbę takich barier.

ROZDZIAŁ II

TRANSGRANICZNE PUNKTY KOORDYNUJĄCE I ODPOWIEDNIE ORGANY

Artykuł 4

Utworzenie transgranicznych punktów koordynujących

1. Państwa członkowskie mogą utworzyć, na podstawie swoich ram instytucjonalnych i prawnych, jeden transgraniczny punkt koordynujący lub większą ich liczbę na poziomie krajowym lub regionalnym zgodnie z ust. 2 i 3.

W przypadku gdy państwo członkowskie zdecyduje się na utworzenie jednego transgranicznego punktu koordynującego lub większej ich liczby tylko dla niektórych swoich regionów przygranicznych, nie jest ono zobowiązane do utworzenia takich punktów dla swoich innych regionów przygranicznych.

W przypadku gdy państwo członkowskie ma zarówno granice lądowe, jak i morskie z innym państwem członkowskim i zdecyduje się na utworzenie co najmniej jednego transgranicznego punktu koordynującego, nie jest ono zobowiązane do utworzenia transgranicznego punktu koordynującego dla żadnej ze swoich granic morskich współdzielonych z tym państwem członkowskim.

2. Co najmniej dwa sąsiadujące państwa członkowskie mogą zdecydować się na utworzenie wspólnego transgranicznego punktu koordynującego dla jednego lub większej liczby ich regionów transgranicznych.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie zdecyduje się na utworzenie co najmniej jednego transgranicznego punktu koordynującego, każdy transgraniczny punkt koordynujący ustanawia się jako:

a) część istniejącego organu, podmiotu prawa publicznego lub stałej jednostki, w tym poprzez powierzenie temu organowi, podmiotowi lub jednostce dodatkowych zadań transgranicznego punktu koordynującego; lub

b) oddzielny organ, oddzielny podmiot prawa publicznego lub oddzielną stałą jednostkę.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w ciągu dwóch miesięcy od przyjęcia decyzji o utworzeniu transgranicznego punktu koordynującego, dane kontaktowe tego punktu i informacje dotyczące jego zadań:

a) zostały udostępnione na stronie internetowej organu, podmiotu prawa publicznego lub stałej jednostki, którym powierzono rolę transgranicznego punktu koordynującego, oraz na stronach internetowych odpowiednich programów Interreg, o których mowa w art. 36 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2021/1059; oraz

b) zostały jednocześnie przekazane Komisji drogą elektroniczną zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Państwa członkowskie zapewniają aktualizację tych danych kontaktowych i informacji.

Państwa członkowskie zapewniają widoczność i dostępność transgranicznego punktu koordynującego.

Artykuł 5

Główne zadania transgranicznych punktów koordynujących

1. Każdy transgraniczny punkt koordynujący współpracuje z inicjatorem, jak przewidziano w art. 9 i 10 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 11 i 12.

Transgraniczny punkt koordynujący, do którego inicjator składa wniosek w sprawie transgranicznej, niezależnie od tego, czy jest to punkt krajowy, regionalny czy wspólny, stanowi dla inicjatora jedyny punkt kontaktowy w odniesieniu do oceny wniosku w sprawie transgranicznej na podstawie rozdziału III oraz, w stosownych przypadkach, rozdziału IV.

2. Państwa członkowskie decydują, czy transgraniczne punkty koordynujące mogą podejmować działania w związku z wnioskiem w sprawie transgranicznej we własnym imieniu, czy też są one odpowiedzialne wyłącznie za komunikację z inicjatorem w imieniu właściwego organu zgodnie z ust. 1.

3. Państwa członkowskie określają indywidualnie – w przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 – albo wspólnie – w przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 – sposób podziału między transgraniczny punkt koordynujący a właściwy organ następujących zadań i procedur na mocy rozdziałów II i III oraz, w stosownych przypadkach, rozdziału IV:

- a) przeprowadzanie oceny wszystkich wniosków w sprawach transgranicznych zgodnie z art. 9;
- b) zapewnianie przejrzystości i dostępu do informacji, o których mowa w art. 4 ust. 4 i w załączniku;
- c) przygotowywanie i wdrażanie rozwiązań w odniesieniu do barier transgranicznych dotyczących ich terytorium zgodnie z art. 9 i 10 oraz, w stosownych przypadkach, art. 11 i 12;
- d) współpraca z transgranicznym punktem koordynującym lub transgranicznymi punktami koordynującymi lub – w przypadku ich braku – z odpowiednim organem lub odpowiednimi organami w sąsiadującym państwie członkowskim lub sąsiadujących państwach członkowskich zgodnie z art. 9 ust. 4;
- e) współpraca z Komisją i wspieranie jej w wykonywaniu zadań w zakresie koordynacji, o których mowa w art. 13, w szczególności aktualizacji rejestru, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. a), poprzez przekazywanie co najmniej raz w roku informacji na temat poszczególnych rozpatrywanych wniosków w sprawach transgranicznych, zgodnie z załącznikiem.

Artykuł 6

Informacje o odpowiednim organie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie nie utworzyło co najmniej jednego transgranicznego punktu koordynującego, przekazuje Komisji informacje na temat odpowiedniego organu zgodnie z art. 13 ust. 2 i załącznikiem.
2. Ust. 1 niniejszego artykułu ma zastosowanie jedynie do państw członkowskich posiadających regiony przygraniczne położone przy granicach lądowych, o których mowa w art. 2 ust. 1.

ROZDZIAŁ III

WNIOSKI W SPRAWACH TRANSGRANICZNYCH

Artykuł 7

Przygotowanie i składanie wniosków w sprawach transgranicznych

1. Inicjator przygotowuje wniosek w sprawie transgranicznej zgodnie z art. 8.
2. Inicjator składa wniosek w sprawie transgranicznej do transgranicznego punktu koordynującego jednego z państw członkowskich, na którego terytorium położony jest obszar geograficzny, którego dotyczy domniemana bariera transgraniczna.
3. W przypadku gdy w co najmniej dwóch sąsiadujących państwach członkowskich zostały złożone wnioski w sprawach transgranicznych dotyczące tej samej bariery transgranicznej, odpowiednie transgraniczne punkty koordynujące kontaktują się ze sobą w celu ustalenia, który z nich rozpatrzy dany wniosek w sprawie transgranicznej. Pozostałe transgraniczne punkty koordynujące odpowiednio przekazują otrzymane wnioski w sprawach transgranicznych.

Artykuł 8**Zawartość wniosku w sprawie transgranicznej**

1. Wniosek w sprawie transgranicznej zawiera przynajmniej następujące elementy:
 - a) opis interakcji transgranicznej i jej kontekstu;
 - b) opis problemu wynikającego z bariery transgranicznej;
 - c) uzasadnienie potrzeby usunięcia bariery transgranicznej;
 - d) o ile jest dostępny – opis negatywnego wpływu bariery transgranicznej na rozwój regionu transgranicznego;
 - e) obszar geograficzny, na który wpływ ma bariera transgraniczna;
 - f) w stosownych przypadkach i o ile jest znany – przewidywany niezbędny okres stosowania odstępstwa lub wyjątku od bariery transgranicznej lub czas potrzebny na jej usunięcie;
 - g) o ile jest znana – informacja o tym, czy do innego transgranicznego punktu koordynującego złożono wniosek w sprawie transgranicznej dotyczący tej samej domniemanej bariery transgranicznej.
2. Inicjator może również zidentyfikować barierę transgraniczną i – w miarę możliwości – zaproponować tekst określający odstępstwo lub wyjątek od tej bariery transgranicznej lub tekst dotyczący usunięcia tej bariery transgranicznej w drodze rozwiązania prawnego *ad hoc*.
3. Obszar geograficzny, o którym mowa w ust. 1 lit. e), jest ograniczony do minimum niezbędnego do skutecznego usunięcia bariery transgranicznej.

Artykuł 9**Etapy oceny**

1. Transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ oceniają każdy wniosek w sprawie transgranicznej złożony na podstawie art. 7 i 8 i identyfikują ewentualną barierę transgraniczną.
2. W ciągu dwóch miesięcy od daty złożenia wniosku w sprawie transgranicznej transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ może zwrócić się do inicjatora o sprecyzowanie wniosku w sprawie transgranicznej lub o określone informacje dodatkowe.

Jeżeli po przeprowadzeniu etapów oceny, o których mowa w ust. 1 i w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ stwierdzi, że wniosek w sprawie transgranicznej nie zawiera wszystkich elementów wymaganych na podstawie art. 8 ust. 1, może umorzyć sprawę, podając uzasadnienie, a transgraniczny punkt koordynujący odpowiednio informuje o tym inicjatora.

3. Jeżeli po dokonaniu oceny wniosku w sprawie transgranicznej transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ stwierdzą, że bariera transgraniczna nie istnieje, transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ może umorzyć sprawę, podając uzasadnienie, a transgraniczny punkt koordynujący odpowiednio informuje o tym inicjatora.

4. Jeżeli po dokonaniu oceny wniosku w sprawie transgranicznej transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ stwierdzi, że domniemana bariera transgraniczna jest objęta zakresem kompetencji innego państwa członkowskiego, kontaktuje się z transgranicznym punktem koordynującym lub – w przypadku jego braku – z odpowiednim organem w tym innym państwie członkowskim.

Jeżeli ten transgraniczny punkt koordynujący lub odpowiedni organ wyrażą na to zgodę, transgraniczny punkt koordynujący przekazuje mu wszystkie odpowiednie informacje i niezwłocznie informuje o tym inicjatora.

5. Jeżeli po dokonaniu oceny wniosku w sprawie transgranicznej transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ stwierdzi, że istnieje bariera transgraniczna, może skontaktować się z transgranicznym punktem koordynującym albo – w przypadku jego braku – z odpowiednim organem w sąsiadującym państwie członkowskim lub sąsiadujących państwach członkowskich.

6. Transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ w państwie członkowskim, którego dotyczy dana bariera transgraniczna, może przyjąć jeden z następujących sposobów postępowania:

- a) w miarę możliwości oprzeć się na obowiązującej umowie międzynarodowej – bez względu na to, czy jest to umowa dwustronna czy wielostronna, sektorowa czy wielosektorowa – która przewiduje mechanizm usuwania takich barier transgranicznych między państwami członkowskimi będącymi stronami takiej umowy;
- b) w stosownych przypadkach oprzeć się na innych procedurach istniejących na mocy prawa danego państwa członkowskiego;
- c) stworzyć mechanizm *ad hoc*;
- d) zastosować narzędzie ułatwiające działania transgraniczne przewidziane w rozdziale IV indywidualnie albo – w razie potrzeby i po uzgodnieniu – wspólnie z sąsiadującym państwem członkowskim;
- e) postanowić o nieusuwaniu bariery i umorzyć sprawę.

Na potrzeby lit. a) usunięcie bariery transgranicznej podlega wyłącznie postanowieniom tej umowy, w tym w odniesieniu do kwestii takich jak zaangażowane podmioty oraz mająca zastosowanie procedura, w szczególności w zakresie kontaktów i współpracy z sąsiadującym państwem członkowskim.

Artykuł 10

Informacje przekazywane inicjatorowi

1. Transgraniczny punkt koordynujący informuje inicjatora na piśmie o etapach oceny przeprowadzonych zgodnie z art. 9 w standardowym terminie przewidzianym w przepisach krajowych na rozpatrzenie równoważnego wniosku.

2. Jeżeli w prawie krajowym nie przewidziano takiego terminu, stosuje się następujące terminy:

- a) trzy miesiące od daty otrzymania wniosku w sprawie transgranicznej przez transgraniczny punkt koordynujący w przypadku etapów oceny, o których mowa w art. 9 ust. 2 akapit drugi;
- b) sześć miesięcy od daty otrzymania wniosku w sprawie transgranicznej przez transgraniczny punkt koordynujący w przypadku etapów oceny, o których mowa w art. 9 ust. 3, 4, 5 i 6.

3. Informacje przekazywane na podstawie ust. 1 obejmują również:

- a) przeprowadzone etapy oceny, ich uzasadnienie i – o ile są dostępne – dokonane ustalenia; oraz
- b) środki odwoławcze, które przysługują inicjatorowi na mocy prawa krajowego względem tych etapów oceny.

Środki odwoławcze są ograniczone do weryfikacji przestrzegania uprawnień proceduralnych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.

4. Termin, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, może zostać przedłużony zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do podobnych postępowań. W przypadku braku takich przepisów krajowych terminy określone w ust. 2 niniejszego artykułu mogą zostać przedłużone maksymalnie o trzy miesiące, jeżeli transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ stwierdzą, że potrzeba więcej czasu na analizę prawną lub konsultacje w państwie członkowskim lub na koordynację z sąsiadującym państwem członkowskim na podstawie art. 9 ust. 1.

ROZDZIAŁ IV

NARZĘDZIE UŁATWIAJĄCE DZIAŁANIA TRANSGRANICZNE

Artykuł 11

Procedura

1. Jeżeli transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ zdecydują o zastosowaniu narzędzia ułatwiającego działania transgraniczne, stosuje się procedurę przewidzianą w niniejszym artykule.
2. W przypadku gdy transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ stwierdziły, że bariera transgraniczna istnieje, informują inicjatora o:
 - a) zidentyfikowanej barierze transgranicznej;
 - b) kolejnych etapach, niezależnie od tego, czy prowadzą one do usunięcia bariery transgranicznej, oraz – w stosownych przypadkach – o tym, która z procedur na podstawie ust. 4 lub 5 ma zastosowanie.
3. Po dokonaniu oceny wniosku w sprawie transgranicznej i zidentyfikowaniu bariery transgranicznej transgraniczny punkt koordynujący dzieli się stosownymi informacjami o tej barierze transgranicznej z transgranicznym punktem koordynującym lub, w przypadku jego braku, z odpowiednim organem w sąsiadującym państwie członkowskim. Transgraniczne punkty koordynujące dążą do tego, aby unikać równoległych postępowań dotyczących tej samej bariery transgranicznej.
4. W przypadku gdy barierę transgraniczną stanowi przepis administracyjny lub praktyka administracyjna, a transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ uważają, że usunięcie bariery nie wymagałoby zmiany przepisu ustawowego, transgraniczny punkt koordynujący albo właściwy organ kontaktują się z właściwym organem odpowiedzialnym za dany przepis administracyjny lub praktykę administracyjną w celu sprawdzenia, czy zmiana tego przepisu administracyjnego lub tej praktyki byłaby wystarczająca do usunięcia bariery transgranicznej i czy organ ten byłby skłonny odpowiednio je zmienić.

Inicjator jest informowany na piśmie w ciągu ośmiu miesięcy od daty złożenia wniosku w sprawie transgranicznej na podstawie art. 7.
5. W przypadku gdy barierę transgraniczną stanowi przepis ustawowy, transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ kontaktują się z właściwym organem odpowiedzialnym za dany przepis ustawowy w celu sprawdzenia, czy zmiana, taka jak odstępstwo lub wyjątek od mającego zastosowanie przepisu ustawowego, umożliwiłaby usunięcie bariery transgranicznej oraz czy właściwy organ byłby skłonny podjąć niezbędne kroki w celu zainicjowania procedury ustawodawczej w celu dokonania takiej zmiany zgodnie z ramami instytucjonalnymi i prawnymi danego państwa członkowskiego.

Inicjator jest informowany na piśmie w ciągu ośmiu miesięcy od daty złożenia wniosku w sprawie transgranicznej zgodnie z art. 7.
6. W przypadku gdy wnioski w sprawach transgranicznych dotyczące tej samej bariery transgranicznej zostały złożone do transgranicznych punktów koordynujących w co najmniej dwóch sąsiadujących państwach członkowskich, każdy z tych transgranicznych punktów koordynujących decyduje o tym, czy w jego państwie członkowskim ma zastosowanie procedura, o której mowa w ust. 4 lub 5, oraz punkty te współpracują ze sobą.
7. W przypadku gdy transgraniczny punkt koordynujący nie jest w stanie udzielić inicjatorowi odpowiedzi w ośmiomiesięcznym terminie przewidzianym w ust. 4 akapit drugi lub ust. 5 akapit drugi ze względu na trwającą analizę prawną, konsultacje w państwie członkowskim, działania koordynujące prowadzone z sąsiadującym państwem członkowskim, lub w przypadku gdy właściwy organ lub odpowiedni organ sąsiadującego państwa członkowskiego zmieniają przepis administracyjny lub praktykę lub inicjują procedurę ustawodawczą, inicjator jest informowany na piśmie o przyczynach opóźnienia i terminie udzielenia odpowiedzi.

Artykuł 12

Czynności końcowe

1. Na podstawie oceny przeprowadzonej na mocy art. 9 i zgodnie z informacjami otrzymanymi na mocy art. 11 ust. 3 transgraniczny punkt koordynujący informuje inicjatora na piśmie o wyniku postępowania, a mianowicie:

- a) o wyniku postępowania przeprowadzonego zgodnie z art. 11 ust. 4, w tym, w stosownych przypadkach, o zmianie przepisów administracyjnych lub praktyk;
- b) o wyniku postępowania przeprowadzonego zgodnie z art. 11 ust. 5, w tym, w stosownych przypadkach, o zainicjowaniu procedury ustawodawczej lub o zmianie przepisów ustawowych;
- c) o tym, że bariera transgraniczna nie zostanie usunięta;
- d) o uzasadnieniu stanowiska przyjętego zgodnie z lit. a), b) lub c);
- e) o terminie na wniesienie środków odwoławczych na mocy prawa krajowego, jeżeli taki termin przewidziano.

Na potrzeby lit. e), w przypadku braku takiego terminu na mocy prawa krajowego, inicjatorowi przysługuje sześć miesięcy na podjęcie środków odwoławczych.

Środki odwoławcze są ograniczone do weryfikacji przestrzegania uprawnień proceduralnych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.

2. W przypadku gdy transgraniczny punkt koordynujący lub właściwy organ zdecydowały o usunięciu bariery transgranicznej w wyniku postępowania przewidzianego w art. 11 ust. 5:

- a) informują o tym transgraniczny punkt koordynujący sąsiadującego państwa członkowskiego;
- b) informują inicjatora o najważniejszych etapach w odniesieniu do zmiany przepisu ustawowego, w tym, w stosownych przypadkach, procedury ustawodawczej zainicjowanej w celu dokonania zmiany danego przepisu ustawowego, aby usunąć barierę transgraniczną, lub o ostatecznej decyzji zamykającej postępowanie.

Transgraniczny punkt koordynujący informuje inicjatora również w przypadku gdy właściwy organ sąsiadującego państwa członkowskiego zainicjował procedurę ustawodawczą w celu zmiany przepisu ustawowego.

3. W przypadku gdy dane państwo członkowskie i sąsiadujące państwo członkowskie stwierdzą, że każde z nich jest skłonne zainicjować procedurę ustawodawczą w celu zmiany swoich odnośnych przepisów ustawowych, zmienić swoje odpowiednie przepisy lub praktyki administracyjne, czynią to w ścisłej koordynacji, zgodnie ze swoimi odpowiednimi ramami instytucjonalnymi i prawnymi. Koordynacja ta może w stosownych przypadkach obejmować harmonogram dotyczący tych procedur i może prowadzić do ustanowienia wspólnego komitetu z udziałem przedstawicieli właściwych organów i transgranicznych punktów koordynujących.

ROZDZIAŁ V PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 13

Zadania Komisji w zakresie koordynacji

1. Komisja realizuje następujące zadania w zakresie koordynacji:
 - a) ustanawia i prowadzi jeden unijny publiczny rejestr wniosków w sprawach transgranicznych;
 - b) współpracuje z transgranicznymi punktami koordynującymi;
 - c) wspiera zwiększanie w państwach członkowskich zdolności instytucjonalnych niezbędnych do skutecznego wdrożenia niniejszego rozporządzenia;
 - d) propaguje wymianę doświadczeń między państwami członkowskimi, w szczególności między transgranicznymi punktami koordynującymi;
 - e) publikuje i aktualizuje wykaz wszystkich krajowych i regionalnych transgranicznych punktów koordynujących.
2. Państwa członkowskie wspierają zadania Komisji w zakresie koordynacji, o których mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu, działając zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. e), albo przekazując corocznie informacje zgodnie z załącznikiem.

Akapit pierwszy niniejszego ustępu ma zastosowanie jedynie do państw członkowskich posiadających regiony przygraniczne położone przy granicach lądowych, o których mowa w art. 2 ust. 1.

Artykuł 14

Monitorowanie i sprawozdawczość

Do dnia 9 czerwca 2030 r. Komisja dokona przeglądu niniejszego rozporządzenia i przedłoży sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komitetowi Regionów i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 7 maja 2025 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodniczący

A. SZŁAPKA

ZAŁĄCZNIK

WYMIANA DANYCH DROGĄ ELEKTRONICZĄ MIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI A KOMISJĄ

Informacje wymagane w niniejszym załączniku należy przekazywać w jednym z języków urzędowych instytucji Unii.

Sekcja 1

Informacje przekazywane przez państwa członkowskie posiadające transgraniczne punkty koordynujące

1. Wykaz transgranicznych punktów koordynujących

Informacje przekazane przez państwa członkowskie na temat każdego transgranicznego punktu koordynującego w poniższej tabeli umieszcza się w wykazie transgranicznych punktów koordynujących publikowanym przez Komisję w internecie.

Nazwa transgranicznego punktu koordynującego	Kod transgranicznego punktu koordynującego	Adres pocztowy	Adres strony internetowej ⁽¹⁾	Nr telefonu	Zasięg geograficzny ⁽²⁾	Data wyznaczenia / utworzenia	Podstawa prawna wyznaczenia / utworzenia	Główne zadania ⁽³⁾

Podstawa: art. 4 ust. 4 i art. 13 ust. 1 lit. e).

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. e).

⁽²⁾ Należy sprecyzować w przypadku wspólnego transgranicznego punktu koordynującego utworzonego na podstawie art. 4 ust. 2.

⁽³⁾ Zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2.

2. Dane kontaktowe transgranicznych punktów koordynujących

Informacje przekazane przez państwa członkowskie na temat każdego transgranicznego punktu koordynującego w poniższej tabeli umożliwiają Komisji wykonywanie jej zadań w zakresie koordynacji, budowania zdolności i dzielenia się wiedzą. Informacje te nie są podawane do wiadomości publicznej.

Osoba wyznaczona do kontaktów	Stanowisko	Adres e-mail	Nr telefonu

Podstawa: art. 4 ust. 4.

3. Informacje przeznaczone dla jedynego unijnego publicznego rejestru wniosków w sprawach transgranicznych

Informacje przekazane przez transgraniczne punkty koordynujące lub właściwe organy na temat poszczególnych wniosków w sprawach transgranicznych w poniższej tabeli umieszcza się w jednym unijnym publicznym rejestrze wniosków w sprawach transgranicznych publikowanym przez Komisję w internecie. Informacje te umożliwiają Komisji wykonywanie jej zadań w zakresie koordynacji, budowania zdolności i dzielenia się wiedzą.

Numer referencyjny wniosku	
Tytuł wniosku	[200] ⁽¹⁾
Data otrzymania przez transgraniczny punkt koordynujący	
Daty przekazania informacji Komisji	a) pierwsze przekazanie b) kolejne przekazania
Opis bariery	[5 000]
Nazwa inicjatora	
Zakres geograficzny bariery ⁽²⁾	
Status wniosku	1 – sprawa w trakcie rozpatrywania 2 – oczekiwane są dalsze informacje od inicjatora ⁽³⁾ lub sprawę umorzono ze względu na brak wystarczających informacji od inicjatora ⁽⁴⁾ 3 – nie zidentyfikowano bariery lub bariera nie jest objęta zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia 4 – sprawę umorzono ze względu na toczące się równoległe postępowanie ⁽⁵⁾ 5 – dokonano oceny sprawy, oczekiwana jest decyzja odnośnie do dalszych działań 6 – sprawa została przekazana innemu transgranicznemu punktowi koordynującemu lub odpowiedniemu organowi ⁽⁶⁾ 7 – proces zmierzający do potencjalnego rozwiązania ma zostać uruchomiony w ramach narzędzia ułatwiającego działania transgraniczne; 8 – proces zmierzający do potencjalnego rozwiązania ma zostać uruchomiony w ramach innego instrumentu ⁽⁷⁾ 9 – bariera usunięta (częściowo lub całkowicie) ⁽⁸⁾ 10 – decyzja o nieusuwaniu bariery
Wniosek ostatnio zmieniono w dniu (data)	
Opis działań następnych	[5 000] w stosownych przypadkach
Odniesienie do aktu prawnego, w drodze którego wdrożono rozwiązanie ⁽⁹⁾	w stosownym przypadku
Strona internetowa dotycząca sprawy	w stosownych przypadkach

Numer referencyjny wniosku	
Publikacje dotyczące sprawy	w stosownych przypadkach

Podstawa: art. 5 ust. 3 lit. e) i art. 13 ust. 1 lit. a).

- (¹) Liczby w nawiasach kwadratowych oznaczają maksymalną liczbę znaków bez spacji.
- (²) Kod(y) NUTS 3 jednostki terytorialnej lub jednostek terytorialnych, której(-ych) dotyczy bariera transgraniczna. Jeżeli bariera dotyczy tylko części jednostki terytorialnej lub jednostek terytorialnych, kody NUTS 3 można zastąpić kodami lokalnych jednostek administracyjnych (LAU) tych części.
- (³) Zgodnie z art. 9 ust. 2.
- (⁴) Zgodnie z art. 9 ust. 2 akapit drugi.
- (⁵) W stosownych przypadkach należy wskazać numer referencyjny podobnej sprawy w toku.
- (⁶) W stosownych przypadkach należy wskazać numer referencyjny podobnej sprawy w toku.
- (⁷) W stosownych przypadkach należy wskazać charakter planowanego lub stosowanego instrumentu zgodnie z art. 9 ust. 6 lit. a), b) i c).
- (⁸) W stosownych przypadkach należy wskazać, czy bariera została usunięta częściowo czy całkowicie.
- (⁹) W stosownych przypadkach, odniesienie do aktu prawnego lub administracyjnego, w drodze którego wdrożono rozwiązanie (nawet częściowe).

4. Dane kontaktowe inicjatorów

Przekazywanie przez państwa członkowskie informacji w odniesieniu do poszczególnych wniosków w sprawach transgranicznych w poniższej tabeli jest nieobowiązkowe. Informacje te umożliwiają Komisji wykonywanie jej zadań w zakresie budowania zdolności i dzielenia się wiedzą. Są one przetwarzane wyłącznie za dobrowolną i wyraźną zgodą danej osoby i nie są podawane do wiadomości publicznej.

Osoba wyznaczona przez inicjatora do kontaktów	Stanowisko	Adres e-mail

Podstawa: art. 5 ust. 3 lit. e) i art. 13 ust. 1 lit. a).

Sekcja 2

Informacje przekazywane przez państwa członkowskie nieposiadające transgranicznych punktów koordynujących

1. Wykaz odpowiednich organów

Informacje przekazane przez państwa członkowskie na temat każdego odpowiedniego organu w poniższej tabeli umieszcza się w wykazie odpowiednich organów publikowanym przez Komisję w internecie.

Nazwa odpowiedniego organu	Adres pocztowy	Nr telefonu

Podstawa: art. 6 ust. 1.

2. Informacje od państw członkowskich nieposiadających transgranicznych punktów koordynujących, które są przekazywane corocznie do dnia 31 grudnia

Podsumowanie głównych kroków podjętych w ciągu ostatniego roku w odniesieniu do informacji otrzymanych od jednego transgranicznego punktu koordynującego lub większej liczby transgranicznych punktów koordynujących na temat zidentyfikowanych barier transgranicznych, w tym wskazanie działań podjętych w celu ich usunięcia oraz inne odpowiednie informacje.

[8 000] ⁽¹⁾

Podstawa: art. 13 ust. 1 lit. a).

⁽¹⁾ Liczby w nawiasach kwadratowych oznaczają maksymalną liczbę znaków bez spacji.